

Vtom řekl Valtr: „Musíme jí dát jméno. Ptáci mají taky jména, i když je lidé často neznají.“

„Ne, ptačí jméno jí dát nemůžeme,“ namítla Týna, „to bývají ta složitá, latinská. Je to těžké mít takové jméno.“

„Ale kdepak,“ odpověděl Valtr, „ptáci přece taky můžou mít jména, která se snadno vyslovují. Například kos nebo kukačka nebo labuť nebo konopka nebo sýkorka nebo sovica nebo sýček nebo kulíšek nebo pěnkava nebo kalous nebo potápka.“

„Potápka,“ řekla Týna, „je to potupa, jmenovat se potápka. Chci něco hezčího.“

„Dobré je,“ zamyslel se Valtr, „že si pro svého nalezence můžeme vymyslet vlastní jméno, protože jsme ji našli my. A myslím si, že tenhle druh ještě žádné jméno nemá, jelikož jsem ho ve svém atlasu nikde nenašel. Můžeme jí dokonce dát naše vlastní jméno. Takhle se to totiž u objevování dělá. Někdo něco objeví, například nemoc, a pak ji pojmenuje po sobě.“

„Má někdo takový radost, že dostal jméno po nemoci? Nechci, aby měla jméno po nějaké nemoci. Proč vůbec zase mluvíš o nemocech? Zrovna, když se máme tak pěkně, tak ty hned zase začneš o nemocech.“

vyzkoušeli spoustu jmen. Vyslovovali je a přitom koukali do košíku. To, aby viděli, jestli se k nalezenci hodí. Říkali jí Křídli slava a Křídlenka a Verzatilka.

(„Co to má za smysl, takové jméno?“

„Jen jsem to zkusil.“)

Zkoušeli Piplu a Máchalku a Mávalku a Pipi a Juliánu.

Ale nakonec jí začali říkat Ptáčátko. S tím byli spokojeni oba.

(„Co takhle přece jenom Pipla?“

„Ne, to ne.“)

V tom Warre vyhrkl: „Musí dostat jméno. Ptáci mají přece taky jména, i když je lidé kolikrát neznají.“

„Ne, žádné ptačí jméno,“ odvětila Tine, „to jsou ta složitá, latinská. S těmi se těžko žije.“

„Nene,“ bránil se Warre, „ptáci mohou mít přece i pěkná, jednoduchá jména. Například káně nebo kos nebo kanárek nebo sýkorka nebo modřinka nebo vrabec nebo čáp nebo dlask nebo žluva nebo žluna nebo červenka.“

„Červenka,“ ošila se Tine, „to zní jako nějaká nemoc. Já chci něco hezčího.“

„Jsem rád,“ zamyslel se Warre, „že tomu našemu nalezenci můžeme sami vymyslet jméno, protože jsme ji našli. A myslím, že tento druh stejně ještě žádné jméno nemá, protože jsem ho nenašel ve

svém atlase. Dokonce jí můžeme dát **naše příjmení**, protože tak to objevitelé dělají. **Někdo objeví třeba nemoc** a dá jí své jméno.“

„Copak se to někomu líbí jmenovat se jako nějaká nemoc? Já bych se teda jako nemoc jmenovat nechtěla. Proč teď vůbec mluvíš o nemocech? Hezky si tu povídáme o jménech a ty začneš o nemocech.“

Vyzkoušeli spoustu jmen. Vyslovovali jedno jméno za druhým a při tom se koukali do košíku, jestli se pro holčičku hodí nebo ne. Letuška, řekli, a Pírko a Zvonek („A to se podle tebe hodí proč?“

„Jen jsem to tak zkusil.“)

Pěnička, zkoušeli dál, a Zpěvanka a Trylka a Pískle a Juliána.

Ale nakonec ji pojmenovali Andulka. A s tím byli oba dva spokojení.

(„Anebo přece jen Pěnička?“)

(„Ne, to ne.“)

(„Tak teda dobře.“)

Mária Barteková

Potom sa ozval Warre: „Potrebuje meno. Vtáky majú tiež mená, aj keď ich veľa ľudí nepozná.“

„Vtáčie mená, nie, to nepôjde“ povedala Tina, „to sú zložité latinské názvy, ktoré sa ťažko vyslovujú?“

„Ale kdeže,“ odporoval Warre, „vtáky môžu mať aj mená, ktoré sa vyslovujú ľahko. Napríklad slávik, stehlík, sokol, orol, kaňa, jarabica alebo vrabec, kulík, čížik, čajka alebo pinka.“

„Pinka,“ ozvala sa Tina, „to znie skoro ako špinka. Chcem niečo krajšie.“

„**Príjemné** je,“ povedal Warre, „že si meno pre nášho najdúcha môžeme vymyslieť sami. Pretože tak to pri objavoch chodí. Niektorí napríklad objavia nejakú chorobu a pomenujú ju po sebe.“

„A to sa niekomu páči, že sa volá ako choroba? Ja sa nechcem volať ako choroba. A prečo zas hneď rozprávaš o ochoreniach? Je nám **príjemne** a ty začneš o neduhoch.“

Vyskúšali hromadu mien. Vyslovovali ich nahlas, **zatiaľ čo** sa pozerali do košíka, aby zistili, ktoré z nich jej pasuje. Skúsili Mušku, Trošku a Zvonček („A na to si ako prišiel?“

„Len som to skúšal“)

Vyskúšali aj Pipinku, Poletušku, Páperušku, Čvirku a Julianu. Ale nakoniec jej dali meno Páperie. S tým boli obaja spokojní.

(„Alebo predsa Pipinka?“)

(„Ale nie.“)

(„No tak dobre“)

Ema

Vtedy Warre povedal: 'Musí mať aj meno. Vtáky majú také dobré mená, aké ani ľudia nemajú.'

'Nie, nemôže mať vtáčie meno,' povedala Tine, 'to sú také zložité latinské mená. To je náročné mať také meno.'

'Alečoby,' povedal Warre, 'vtáky môžu mať aj mená, ktoré sa ľahko vyslovujú. Napríklad sýkorka alebo vrabec alebo kos alebo bramborníček alebo čížek alebo stehlík alebo chriašť alebo kvakoš alebo potápka alebo tenkozob alebo konopka.'

'Konopka', povedala Tine 'to znie akoby zakapala. Chcem nejaké krajšie.'

'Výborné je', povedal Warre, 'že si meno pre nášho najdúcha môžeme vymyslieť sami, lebo sme ju našli my. A myslím si, že tento druh ešte žiadne meno nemá, lebo sa nenachádza ani v mojej knihe. Môžeme ju pomenovať podľa seba, lebo tak sa to s objavmi robí. Nieкто objaví napríklad chorobu a potom ju pomenuje podľa seba.'

'Niekomu sa to páči, že sa volá rovnako ako choroba? Nechcela by som sa volať ako choroba. Prečo sa vlastne bavíme o chorobách? Ako nám je dobre a ty začneš o chorobách.'

vySkúšali mnoho mien. Vyslovovali mená, zatiaľ čo pozerali do misky aby videli či

meno pasuje. Skúšali Lietko, Pierko a Zvonček

(‘Ako to súvisí?’)

‘Len to skúšam.’)

Skúšali Vznášatko a Chvietko a Pípatko a Juliana.

Ale nakoniec vybrali meno Vtáčatko. A s tým boli obaja spokojní.

(‘Alebo predsa len Piepertje?’)

(‘Nie, nie.’)

(‘No tak dobre’.)

Ján

Vtedy Warre povedal: "Musí mať meno. Aj vtáky ich majú, aj keď ich veľa ľudí nepoznajú."

"Vtáčie meno nie, to nejde," protestovala Tine. "To sú všetko zložité latinské názvy a ťažko sa pamätajú."

"A to nie," bránil sa Warre, "vtáky môžu mať predsa aj mená, ktoré sa dajú vysloviť veľmi ľahko? Napríklad sýkorka alebo vrabec či drozd, alebo pinka, čížik, stehlík, konôpka či potápka, tenkozobec alebo chriašť."

„Chriaštel“ odfrkla Tine. „To je také chrapľavé volať sa chriaštel'. Chcem pre ňu niečo krajšie.“

„Úžasné je,“ pokračoval Warre, „že my sami môžeme vymyslieť nejaké meno nášmu najdúchovi. Lebo my sme ho naši. A myslím, že tento druh ešte nemá meno, pretože nie je ani v mojom atlase. Môžeme mu dať naše vlastné meno. Tak je to pri objavoch. Niektorí napríklad objavia nejakú chorobu a pomenujú ju podľa seba.“

„To sa niekomu páči, volať sa podľa nejakej choroby? No, ja sa nechcem volať podľa nejakej choroby. Prečo sa náš rozhovor krúti zasa okolo chorôb? Prijemne si tu rozprávame a ty začneš o chorobách.“

Vyskúšali hromadu mien. Vyslovovali mená, zatiaľ čo sa pozerali do košíka, aby videli, ktoré sa k nej bude hodiť. Muška, skúšali, Záván, Zvonček.

(„Kam sme sa to dostali?“)

„Len som to skúsil.“)

Kriklúň, skúsili ďalej, a Trepotačka a Klepotalka a Pískľa a Juliana.

Ale nakoniec ju pomenovali Vtáčatko. A boli s tým obaja spokojní.

(„Alebo predsa len Kriklúň?“)

(„Nie, nie.“)

(„Tak potom dobre.“)

[text k obrázku]

Alebo predsa...

Ale...

Al...

Nie...

Netrep...